

butlletí

Novembre 1931

Novembre 1971

40 anys

**d'Unió Democràtica
de
Catalunya**

Aquest any és el quarante aniversari de la fundació d'Unió Democràtica de Catalunya. No es tracta ara de fer història. Com a grup, tenim un passat força ric en aportacions a la política catalana durant la República, durant els anys difícils de la guerra i durant la postguerra. Unió s'ha mantingut fidel als principis de democràcia, de catalanitat i de justícia social que havien inspirat la seva fundació. Creiem, però, que tot aquest passat no té políticament cap valor si no representa avui el plantejament d'uns programes d'actuació futura al servei del nostre país. Ens sentim units amb els fundadors d'Unió Democràtica en el sentit que a uns i altres ens inspira una mateixa voluntat de servei a la manifestació col·lectiva del nostre país i a la realització plena de la persona, de totes les persones. En aquest sentit volem, doncs, formular una declaració política, no com a record d'un passat, sino de cara a l'esdevenidor, amb el mateix afany amb què ho feren els fundadors de 1931.

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Catalunya, juntament amb els altres Països Catalans, és una unitat humana, cultural, política, social i econòmica amb una personalitat pròpia i que constitueix una nació. Per al desenvolupament normal de la seva personalitat col·lectiva, li cal un cos institucional adequat a les seves característiques i que sigui alhora emanació i garantia de la seva sobirania. Amb tot, les diverses formes de conscienciació nacional en els Països Catalans, fan que Unió Democràtica de Catalunya concreti la seva actuació al camp del Principat, sense que això minvi els vincles que de sempre ha tingut amb les organitzacions germanes del País Valencià i de les Illes.

Parlar avui de Catalunya és parlar d'un país que en els darrers anys ha afegit a la seva població autòctona una gran part de població immigrada. Cal, doncs, plantejar-se que entenem per català. Volem aclarir que la nostra concepció no té cap arrel racista, sinó que el que defineix un hom com a català, al marge de cap discriminació d'origen, és bàsicament el fet de treballar a Catalunya i sentir-se català, fins i tot quan aquest sentiment no arriba a furnir una consciència de nació, perquè la consciència nacional en la seva forma política elaborada no pot ser una manifestació espontània en una nació oprimida.

Exigim per a Catalunya un sistema polític que permeti el total desenvolupament de la seva personalitat nacional. Propugnem que això es faci igualment extensiu a les altres nacionalitats de l'Estat espanyol.

Per aquest motiu lluitem per l'immediat restabliment de l'Estatut de Catalunya, malgrat les limitacions que hi reconeixem. Aquest ha de ser, però un primer pas, que s'ha de perfeccionar posteriorment vers unes estructures que, passant probablement per la federació, arribin a una integració política de zones geogràfiques més amples.

El nostre país viu en una estructura econòmica en què, juntament a les estructures antigues, quasi-feudals, s'ha anat estructurant un sistema capitalista. Abans de batre cap programa de futur, cal que subratllem el fet que ens sembla essencial en el capitalisme: la separació entre el capital i el treball, que comporta l'acumulació del capital en poques mans i possibilita l'explotació de l'home per l'home.

Propugnem doncs una estructura econòmica en què l'únic títol de propietat dels béns de producció sigui el treball amb ells, la qual cosa comporta, com és lògic, el dret de tots els treballadors a la gestió de l'empresa i a la distribució dels beneficis.

Sobre aquesta base hi ha un ventall ample de possibilitats. No és ara el moment de fer programes tècnics detallats. Però cal que ja des d'ara donem unes orientacions sobre els dilemes entre nacionalització i col·lectivització i entre centralització i autogestió. Propugnem en general l'estructura col·lectivitzada per a les empreses; tot i que en els sectors bàsics de l'economia i en els serveis fonamentals - fonts d'energia, crèdit, serveis públics - cal anar a la nacionalització. Cal establir, d'altra banda, una dialèctica entre la planificació estatal i l'interès de cada unitat de producció o de servei, el resultat de la qual sigui el millor servei de les necessitats reals del país.

El paper dels estaments públics no s'esgota en la planificació de l'economia. Cal que intervinguin en tot allò que faci referència al ple desenvolupament de les persones, com és ara educació, higiene, sanitat, habitatge i protecció del medi natural.

La lluita per aquestes conquestes es preveu llarga i es farà probablement pel camí d'una democràcia formal, dins la qual tindran un paper molt important els Sindicats. El seu paper no s'ha de limitar a tenir un caràcter reivindicatiu, sinó que ha de ser també una força veritable en la transformació de les estructures econòmiques.

La democràcia liberal, com a sistema de govern, permet un clima de diàleg no violent, tot i els inevitables mancaments del sistema de majories quan es basa en una igualtat de dret i no de fet.

La democràcia liberal, com a sistema de llibertats, ha aconseguit per al ciutadà un nivell molt més alt que en cap sistema autoritari per a moltes de les llibertats fonamentals: associació, opinió, premsa, protecció jurídica, consciència. Però cal reconèixer que ha quedat força endarrerida la llibertat econòmica, sense la qual no hi ha exercici autèntic de la llibertat.

Tenint tot això present, propugnem un sistema polític DEMOCRÀTIC, SOCIAL I PLURALISTA, que satisfaci alhora les exigències de llibertat i les condicions econòmiques que calen perquè aquestes llibertats no siguin patrimoni d'una minoria sinó de tot el cos social.

No podem admetre, doncs, una dictadura, encara que se'ns presentés com a provisional amb la promesa d'arribar a una democràcia econòmica.

A l'extrem oposat dels qui propugnen una dictadura per arribar a la democràcia econòmica, hi ha els qui, davant la ineficàcia de les democràcies occidentals, propugnen un sistema clarament unòpic: l'espontaneïtat de la discussió permanent. Pensen que en un sistema de partits que rebutgi els quadres tancats, la discussió permanent es farà efectivament en el seu si, des de la base.

Catalunya se sent part integrant d'Europa. Quin ha de ser el futur d'Europa? Creiem que bàsicament la determinació dels pobles que la constitueixen a marxar units cap a una àmplia federació democràtica, social i econòmica que superi les antigues contradiccions que es remonten a la creació dels estats moderns.

L'actual construcció política d'Europa es basa en una associació no gaire profunda d'unes democràcies formals allunyades dels nostres desigs de democràcia econòmica. Amb tot, aquesta construcció actual d'Europa és un pas important, sobre tot si reïx a ser el marc on es pugui realitzar la transformació econòmico-social dels pobles europeus.

Cal dir que el nostre europeisme no conté cap contradicció del nostre nacionalisme català. En realitat, no és sinó una part del nostre ideal polític, en el qual, no essent possible de resoldre tots els problemes a un mateix nivell, es parteix de les unitats més petites, com el municipi, i passant pels nivells comarcals, regionals i nacionals, s'arriba a l'organització multinacional, sense que cap d'aquests nivells sigui desproveït de contingut, sinó que actua com a veritable organisme de gestió pública.

La formació de la futura Europa no pot conduir-la a un replegament sobre ella mateixa, sinó una obertura cap a totes les altres parts del món; ha de fer de força equilibradora dels dos imperialismes que avui el dominen i ha de donar al tercer món que ella ha colonitzat l'orientació política i democràtica i l'ajut econòmic que tant li calen.

= = = = =

LLUITA DES DE LA FABRICA seat: tardor 1971

El passat dilluns dia 18 de novembre els obrers de SEAT van tancar-se a la factoria en solidaritat amb els companys acomiadats per l'empresa malgrat la sentència favorable de la Magistratura del Treball.

Al matí, els guardes volien impedir-los el pas; ells els van dirigir unes paraules cridant-los a la solidaritat, i llavors ja no els fou barrat el pas. La tancada va ser d'uns 6.000 obrers. Totes les pressions es van estrellar davant la ferma postura d'exigir la readmissió dels acomiadats. Les forces de la repressió van actuar amb gasos lacrimògens i els cridaven a la rendició des d'helicòpters de tràfec.

A dos quarts de nou del vespre encara hi havia un reducte d'uns 1500, mentre els camions de la policia eren omplerts d'obrers detinguts. La nota del Govern Civil i els diaris reconeixien l'endemà 5 policies ferits i també tres obrers, un d'ells greument.

Aquest obrer ferit greument ho fou quan procedia a la simple mesura defensiva de llençar fora les bombes de fum de la policia.

Els obrers del torn de la tarda no van trobar els autobusos que des de la Plaça d'Espanya els porten a la factoria i es van manifestar carrer d'Urgell amunt. D'altres van ocupar l'edifici de sindicats, on van constituir una assemblea.

Realment els obrers de SEAT - i tots els qui s'han afegit a les protestes, ni de lluny acabades quan redactem aquestes línies - ens donen l'exemple de com no n'hi ha prou d'aprofitar fins al límit la "legalitat" existent, sinó que cal ultrapassar-la amb fets que facin ben manifesta la seva insuficiència i obrin pas cap a una nova legalitat, més justa i dictada pel poble.

DESPRES DE LES ELECCIONS

Al pic de l'estiu, el govern convocà eleccions per a procuradors en Corts de l'anomenat "Tercio familiar" - encara que és només una cinquena part de les esmentades Corts. S'anticipaven doncs dos mesos sobre el seu propi programa. Perquè aquesta pressa? El López Rodó, actual factòtum de la política interior, decidí que el temps més propici per a far sortir els seus candidats era el final de setembre. D'aquesta manera s'evitaria que els discrepents de l'interior del "Movimiento" tinguessin temps per a fer ombra als candidats patrocinats per la Presidència del Govern o pels diversos Ministeris.

Vistes les normes electorals limitadores dictades anys enrera pel franquisme, ningú no hi veia cap possibilitat. Els mateixos discrepants, i fins i tot l'oposició dins del Règim s'abstingué de presentar-se, amb l'excepció dels carlins, que per cert no n'han sortit gaire ben parats. Només han aconseguit cinc escons i han perdut Nabarra, el seu feu tradicional.

Però alhora es produeix un fet sorprenent a Catalunya. Segons sembla inspirats pels carlins - que ara són a l'oposició, o almenys o diuen - un grup de catalans decideix de presentar-se.

Els candidats més importants d'aquest grup eren els de la "provincia" de Barcelona. Van fer un esforç enorme. D'entrada per a superar molts prejudicis, com per signar el document en què es comprometen a jurar fidelitat als Principios del Movimiento i al Caudillo.

Després hi hagué la dificultat de recollir diners. Una campanya electoral és molt cara: uns cinc milions de pessetes, poc més o menys. Hom ha dit que aquestes eleccions són perquè només s'hi presentin milionaris - com de fet eren els candidats "oficials" barcelonins.

Un cop superades aquestes dificultats diguem-ne previsibles, en vin-
gueren d'altres, perquè el règim, lògicament, no estava disposat a acceptar les intrusions. Per exemple, no els deixaren publicar propaganda, i finalment hagueren de fer-ho sense l'aprovació de la Junta del Cens.

En aquesta propaganda digueren coses boniques, bona part de les quals podriem subscriure nosaltres. Tanmateix s'aconseguí sensibilitzar un sector força reduït de la població, i finalment, que els votés un 5% de l'electorat. Això serví, és clar, perquè el govern pogués dir a la premsa estrangera que s'havia permès la presentació de candidats de l'oposició, i que ara es veuria qui volia el poble.

El Consejo Local del Movimiento de Barcelona, en la darrera sessió, va fer una protesta contra certes campanyes electorals i va demanar al governador civil i al govern que prenguéssin mesures immediates.

L'operació fou, en resum, arriscadíssima i de resultats mínims.

I nosaltres, què pensem de tot això? Un grup polític ha d'ésser conseqüent amb la ideologia que manté i ha de saber actuar i maniobrar amb prou intel·ligència. Tenim una ideologia prou definida, com es veu ben clarament en el manifest que precedeix aquestes paraules. Hem mantingut sempre una coherència entre principis i actuació pràctica, tot i que això ha comportat una sèrie de dificultats i de sacrificis que van des de l'afusellament de Carrasco i Forniguera fins tants empresonaments, exilis i multes sofertes per molts dels nostres companys.

És evident que si vèiem alguna escaleta política oferta pel Règim, una voluntat mínima d'obriments, ens caldria replantejar l'actuació per tal d'aprofitar-la. Però no en veiem cap, malauradament. Si algú en dubta, que recordi el que va dir en Franco el darrer dia 1 d'octubre.

Què cal fer, doncs? Mantenir la lluita clandestina? Anar a les "guerrilles"? Tot i l'enorme violència que patim, nosaltres som partidaris de la lluita pacífica, permanent i sense defallir, tot fent compatibles les activitats clandestines amb l'intent d'aprofitar qualsevol plataforma legal o para-legal que de veritat tingui possibilitats. Així volem donar a conèixer la nostra ideologia, eixamplar els nostres cercles i augmentar la nostra força, alhora que treballem conjuntament amb altres grups ideològics de l'oposició, decidits tots plegats a mantenir-nos fermes en la lluita contra el franquisme.